

РЕШЕНИЕ

№ 1081

гр. София, 19.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 120 СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЕНЕТА СТ. Г.

при участието на секретаря КАМЕЛИЯ АНЧ. КОСТАДИНОВА
като разгледа докладваното от ВЕНЕТА СТ. Г. Гражданско дело №
20221110152948 по описа за 2022 година

Производството е по чл. 422 и сл. ГПК.

Образувано е по предявен от М. Г. А. с ЕГН ***** и адрес гр. Банкя, ул. „Несебър“ № 1, със съдебен адрес гр. София, ул. . № 33, ет. 1, чрез адвокат В. М. Т., срещу Е. Р. Ц. с ЕГН ***** и адрес гр. София, ЖК., бл.223А, вх.Е, ет.5, ап.104, със съдебен адрес: гр. София, ул. Княз Б. Първи № 96, ет. 1, ап.3, чрез адвокат Б. . и адвокат М. И., иск с правна квалификация чл. 422 вр. чл. 415 ГПК във връзка с чл. 535 ТЗ - за признаване за установено между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от 15000,00 лв. по Запис на заповед, във връзка с които е издадена заповед за изпълнение в заповедно производство по ч.гр.д.№ 20780 от 2022 г. на СРС, 120 състав и законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК - 18.04.2022 г. до окончателното плащане.

В исковата молба се твърди, че ответницата е издала Запис на заповед на 15.09.2019 г., с който безусловно и без протест се е задължила на падежа, настъпил на 15.10.2019 г., да заплати на ищцата сума в размер на 15000 лв. Счита, че записът на заповед е валиден, съдържа всички изискуеми от закона реквизити и е с настъпил падеж, но въпреки това ответницата не е заплатила сумата по него. След депозиране на заявление по чл. 417 от ГПК, СРС е издал Заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК по ч.гр.д. № 20780 от 2022 г. на СРС, 120 състав, срещу ответницата. Сочи, че на 30.08.2022 г. ищцата е получила съобщение за подадено възражение срещу вземането и указания за предявяване на иск за установяване на вземането в едномесечен срок, което обуславяло правния ѝ интерес от водене на настоящото производство. Моли съда да уважи иска и да ѝ присъди разноски, направени в заповедното и в исковото производство.

Ответникът е депозирал отговор в срока по чл. 131 от ГПК, в който оспорва исковата молба като нередовна, а предявения иск като недоказан и неоснователен. Счита, че тъй като в исковата молба не е посочено основанието за издаването на процесния запис на заповед, същата се явява нередовна. Твърди, че не дължи на ищцата сумата от 15000 лв., тъй като записа на заповед ѝ бил представен за подпис бланкетен, без реквизити като поемател, падеж, място на плащане и бил обвързан с назначаването ѝ на работа в игрална зала за хазартни игри на „Инфинити“ ЕООД, ЕИК 106615738, с управител М. Г. А. – ищец по делото. Твърди, че преди постъпването си на работа там не е познавала ищцата и никога не е

контактувала с нея. Сочи, че е постъпила на работа в дружеството на 03.09.2019 г., а то имало практика да задължава служителите си по записи на заповед за суми, в случай на възникване на липси. На 15.09.2019 г. управителката на посочената фирма и ищца по настоящото дело задължила ответницата да подпише запис на заповед за 15000 лв., като обосновала това искане с констатирани кражби на големи суми пари от казиното, в което ответницата постъпила, от други служители на фирмата. Твърди, че е попълнила собственоръчно имената си, единния си граждански номер и адрес, като се е подписала и е написала само с цифри сумата от 15000 лв., но не е получавала такава сума и не е изписала, че дължи такава сума именно на ищцата като поемател. Твърди, че по време на трудовото правоотношение между страните не били възниквали финансови липси, а ответницата е получавала трудовото си възнаграждение в пълен размер. Твърди, че е нелогично ищцата да претендира с исковата молба сумата от 15000 лв., възникнала по запис на заповед от 15.09.2019 г. с падеж на плащане, настъпил на 15.10.2019 г. Прави възражение за нищожност на процесния запис на заповед, като твърди, че не е имала воля и основание да се задължи в полза на ищцата за сумата от 15000 лв., както и че не е изписвала имената на ищцата като поемател в документа. Счита, че записът на заповед не отговарял на нормативно установените императивни изисквания за форма, установени в чл. 535 и следващите от ТЗ. Сочи, че лицето М. Г. А. е посочено като поемател в записа на заповед, като в същото време се е разписала като поръчител по него. Останалите доводи в отговора на исковата молба са неотносими и съдът не ги обсъжда. Моли съда да отхвърли иска и да й присъди разноски.

Софийски районен съд, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните съгласно чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Предявен е иск за установяване съществуването в полза на ищеца на вземане, произтичащо от менителнична сделка, по която ищецът е поемател, а ответникът – издател.

За уважаването на иска е необходимо ищецът да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на следните факти: че има качеството на поемател по процесната ценна книга, издадена от ответника, че същата удостоверява в негова полза изискуемо вземане (настъпил е моментът, в който ответникът е трябвало да погаси задължението по записа на заповед), както и неговия размер.

Видно от представената ценна книга, на 15.09.2019 г. Е. Р. Ц. едностранно се е задължила да заплати на ищеца М. Г. Антонова сумата в размер на 15 000 лева, с падеж на задължението на определен ден - 15.10.2019 г., настъпил към момента на приключване на устните състезания. Предвид наличието на всички задължителни реквизити, процесната ценна книга отговаря от външна страна на изискванията на чл. 535 ТЗ.

По делото са разпитани свидетели, изслушана е графологическа експертиза, която установява, че не са налице признаци за имитация или техническа подправка на записа на заповед. Чрез неоспорената и приета от съда като компетентно изготвена експертиза се установява, че ръкописните текстове „15000 петнадесет хиляди“, „Костинброд, Ломско шосе, 36, 17:00“, са изпълнени от Е. Р. Ц., а тестовите „М. Г. А., *****, гр. Баня, ул. „Несебър“ 1, 641788123, 06.01.2011, МВР София“ не са изпълнени от Е. Р. Ц.. Документът е изпълнен с две различни химикални пасти.

При извършената съдебна констатация по оригиналния запис на заповед съдът е констатирал, че подписите за поръчител и за издател са на едно и също ниво в печатната бланка и в самото им полагане.

От представените писмени документи се установява, че със Заповед № 132 от 21.03.2022 г. е бил прекратен трудовия договор между ответницата Е. Р. Ц. и „Инфинити“ ЕООД, представлявано от управителя М. Г. А., на основание чл. 326, ал. 1 от КТ – едностранно прекратяване на трудовия договор с предизвестие от работника, получено от работодателя на 20.02.2022 г. Длъжността, която ответницата е изпълнявала по трудов договор е била „управител, игрална зала за хазартни игри“. От представена справка от НАП се установява, че ответницата е работила в „Инфинити“ ЕООД през периода от 03.09.2019 г.

до 21.03.2022 г., с прекъсване за периода от 01.05.2020 г. до 02.06.2020 г.

В хода на съдебното следствие е била изслушана ищцата по реда на чл. 176 от ГПК по поставени в отговора на исковата молба въпроси, като същата е отговорила отрицателно на въпросите, дали записът на заповед е подписан от ответницата във връзка с назначаването ѝ на работа в случай, че възникнат липси, както и дали е вярно, че ответницата не е получила сумата от 15000 лв. по процесната запис на заповед в брой и по банков път. Ищцата е отговорила, че не е познавала ответницата преди възникване на трудовите им правоотношения.

Разпитани са свидетелите ., водена от ищеца, и М. Илиева, водена от ответницата. Свидетелката Петрова работи в дружество „...“, собственост на ищеца и знае, че ищцата е предавала три пъти суми от по 5000 лв. на ответницата. Свидетелката е присъствала на предаването на сумите, като подробно описва начина на предаването на сумите. Ответницата искала пари и от свидетелката и след това винаги ги е връщала, с изключение на един път. Свидетелката е вземала пари назаем от ищцата, никога не била ѝ отказвала. Ищцата споделила на свидетелката, че ответницата е искала пари в заем, заради проблем с майка ѝ. Според свидетелката, не е имало друг случай на подписване на запис на заповед от друг служител. Обяснява, че няма ключ от касата, тъй като касата е с код. Крупиетата от залата, каквато е и свидетелката, разполагали с кода за касата. Свидетелката обяснява, че започвали работа с определена сума пари, която се държи в касата, а в чантите държали малко пари. В залата нямало охрана. Първият път, когато ищцата дала пари на ответницата назаем, било преди обяд, но не помни ден. Със сумата от хиляда лева започвали работа и това била наличността в касата. В течение на работата сумата достигала различен размер, като 5000 лева ставали често през 24-часова работна смяна. Свидетелката помни, че при второто предаване на сума от 5000 лв., ищцата ѝ казала, че Е. ѝ е казала, че майка ѝ има здравословни проблеми. Първият път не ѝ казала за какво ѝ дала пари. Не знае някой да е подписал запис на заповед при започване на работа. Свидетелката е давала показания и друг път пред РУ - Костинброд, тъй като имало проблем в залата, изчезнала не малка сума пари. Свидетелката обяснява, че е имало обвинения, че Е. е била бита и държана като заложник. Въпреки, че свидетелката е била на работа по това време, не е видяла да се случило такова нещо. Свидетелката продължава да работи в „Роял 777 Инфинити“ ЕООД. Не знае дали Е. е подписвала запис на заповед, нито дали е имало разписки при предаването на сумите. Свидетелката е вземала на заем малки суми пари от шефката си, но не била подписвала запис на заповед. Във фирмата не е имало текучество. Обяснява, че една от сумите я извадила лично от касата и я предала на шефката си. Помни размера на сумата, тъй като когато изваждала пари от касата ги брои. Видяла е как ищцата подала сумата на Е.. Били едри банкноти само по 50 лева.

Свидетелката Илиева, водена от ответницата, познава Е. от 2022 година. Работила е в Костинброд, като крупие в „Роял 777“. Започнала работа там през 2022 г. Работила четири месеца там. Обяснява, че при назначаването ѝ подписала договор и запис на заповед за сумата от 10 000 лева, като ѝ било обяснено, че ако станело нещо с тези пари, с които работят, ще трябва да ги възстанови чрез записа. Като напуснала, не ѝ върнали записа на заповед. Искала този запис на заповед от управителя Е. Ц., но тя ѝ казала, че няма как да ѝ се върне този документ, оставал за тях. Според свидетелката, след нея работа започнала Карина и подписала такава запис на заповед пред нея. Знае и за други хора, които са подписали запис на заповед, но не ги е виждала. Обяснява, че са си говорили, че всички са подписвали запис на заповед за 10 000 лева. Е. ми каза, че е подписала за 15 000 лева, защото се води на позиция „управител“. Свидетелката имала достъп до каса, наличността в нея била до 3000 лева. Това била касата, която ползвали, за да изплащат печалбите на клиентите. Това бил общ бюджет за смяната. В касата се прибирали парите, които събирали от клиенти и имало дни, в които завършвали с до 10 000 лева и с до 15 000 лева. Банкнотите били с купюри от по 10, 20, 50, 100 лева, всички възможни. Свидетелката не знае Е. да е взимала заем. Знае, че Е. е финансово добре, че майка ѝ има бизнес, но не знае какъв. След като свидетелката напуснала, Е. ѝ се обадила и казала, че е станал бой между нея и крупие

Карина. При напускането си не е говорила с другите служители за пари. От фирмата не са имали претенции към нея да връща суми. Не знае през 2019 г. Е. да си е купувала МПС.

Съдът не обсъжда като неотнорми Сигнал за нарушение на трудовото законодателство от 20.05.2022 г., подаден електронно сигнал за укриване на данъци и кореспонденция във връзка със същия, Писмо от НАП с изх. № 20-00-1897 от 12.05.2022 г. до ответницата, СМУ № 95 от 2022 г. Следва да се отбележи, че съдебно-медицинското удостоверение само по себе не може да установи обстоятелствата, изложени в него по данни на пострадалото лице, а единствено констатираните увреждания на лицето, което е било прегледано от съдебен лекар. Неотнорми са и представените под опис писмени документи с молба вх. № 305569/30.10.2023 г., доколкото същите не касаят нито една от страните по делото, а трети за спора лица и липсват доказателства за връзка с някоя от тях, с изключение на Договор за покупко-продажба на МПС от 30.01.2017 г., с който ответницата е закупила л.а. марка „Ауди ТТ“ с рег. № СВ4991ВВ, за сумата от 1000 лв. Предвид това, че този договор е сключен повече от две години преди датата на издаване на процесната запис на заповед, същият се явява неотнорм към спора. Съдът е дал възможност на ответната страна да представи документи относно здравословно състояние на майката на ответника, както и за имущественото и имотното ѝ състояние за процесния период и три години назад, предвид, че се твърди, че са получавани суми в периоди, които доказателства следва да изхождат от трети лица и да съставляват удостоверителни документи по смисъла на ГПК, но представените документи не установяват посочената родствена връзка между посочени в документите лица и ответницата Е. Ц., поради което съдът не ги кредитира.

Възраженията за недействителност на ценната книга са неоснователни. Чл. 535 и следващите от Търговския закон урежда съдържанието, което е задължителен минимум, за да е валиден запис на заповед, както и цялостната регулация на ценната книга. Съгласно чл. 537 от ТЗ за запис на заповед се прилагат разпоредбите за менителницата, доколкото същите са съвместими с естеството му. Видно от записа на заповед, от който по делото е приложено копие, същият съдържа всички изискуеми реквизити, като те са вписани саморъчно в частта относно данните на ответника-издател на записа и в частта относно поетото задължение да се заплати сумата от 15000 лв., датата и мястото на издаването, както и в чия полза се поема задължението за плащане. В частта за данните на поемателя записа е попълнен саморъчно от ищеца. Не се оспорва от ответницата, че същата е подписала процесния запис на заповед. С оглед липсата на установена подправка или преправка, както и на пренасяне на текст, съдът счита, че записът на заповед е редовен от външна страна, съдържа изискуемите реквизити, действителен е и поражда валидно правно действие. Законът не поставя изисквания записа да бъде изписан по определен начин, нито това да бъде извършено от определено лице. Съществен елемент на документа се явява подписа на лицето, което издава ценната книга и с който то поема задължение да заплати сумата по записа на лицето, което е посочено като поемател.

Съдът счита, че не се доказват възраженията на ответника за подписване на ценната книга. Водената от него свидетелка Илиева не е присъствала на подписване на ценната книга и не е свидетел на събитията, тъй като по това време не е познавала ответницата – обстоятелство, което самата свидетелка заявява по време на разпита си. Дали и до колко свидетелката е присъствала на подписване на запис на заповед от друг служител на фирмата-работодател, на който ищцата е управител, е ирелевантно, доколкото не касае конкретния запис на заповед, предмет на производството по делото, нито фирмата-работодател е същият субект като поемателят в процесната запис на заповед. Показанията на свидетелката Илиева са вътрешно противоречиви и непоследователни – дава сведения за обстоятелства, случили се три години след издаването на процесната ценна книга, признава, че не е познавала преди това ответницата, обяснява, че тя самата е подписвала запис на заповед, когато е постъпила на работа във фирмата, управлявана от ищцата, като в същото време заявява, че след като е напуснала от фирмата не са имали претенции спрямо нея за финансови средства. Тези показания не обясняват защо записът на заповед, предмет на настоящото дело, е издаден в полза на управителя на фирмата като физическо лице, а не в

полза на фирмата-работодател, защо сумата се претендира от ответницата, ако тя не е длъжима, след като от свидетелката Илиева не е претендирана паричната сума, за която тя е подписала по своите думи запис на заповед в полза на фирмата. Всички тези неизяснени въпроси водят до единственият възможен извод, че в тази част на показанията на свидетеля Илиева не може да се даде вяра. Те не кореспондират и с останалите доказателства по делото.

От друга страна, свидетелката Петрова е предавала лично парични средства на ищцата по нейно искане с цел предоставянето им на ответницата и е присъствала на това предаване на сумата. Свидетелката е изваждала сумата от касата на фирмата, на която ищцата е управител, но сумата е предавана лично от ищцата, а не от свидетелката. Без значение е дали е вярно, че ответницата е имала нужда от сумата по записа на заповед, заради здравословни проблеми на майка ѝ или по някакви други причини. Тези обстоятелства сами по себе си нямат отношение към редовността и валидността на ценната книга и не я опорочават.

С оглед изложеното, съдът счита, че възраженията на ответната страна са неоснователни и недоказани. Искът е основателен и доказан по основание и размер, подкрепен е от събраните по делото доказателства и следва да бъде уважен, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК – 18.04.2022 г. до окончателното плащане.

При този изход от спора, само ищецът има право на разноски, които е направил в исковото и заповедното производство, както следва: 300 лв. държавна такса в заповедното производство, 705 лв. за адвокатско възнаграждение в заповедното производство, а в исковото: държавна такса в размер на 300 лв., адвокатско възнаграждение в размер на 960 лв., съгласно представения списък по чл. 80 от ГПК и представените по делото доказателства за реално извършените разходи, като общата сума, която се следва на ищцата за разноски възлиза на 2265 лв.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено в отношенията между страните М. Г. А. с ЕГН ***** и адрес гр. Банкя, ул. „Несебър“ № 1, със съдебен адрес гр. София, ул. . № 33, ет. 1, чрез адвокат В. М. Т., и Е. Р. Ц. с ЕГН ***** и адрес гр. София, ЖК., бл.223А, вх.Е, ет.5, ап.104, със съдебен адрес: гр. София, ул. Княз Б. Първи № 96, ет. 1, ап.3, чрез адвокат Б. . и адвокат М. И., че ответницата Е. Р. Ц. с ЕГН ***** дължи на ищцата М. Г. А. с ЕГН ***** по предявения положителен установителен иск с правна квалификация чл. 422 вр. чл. 415 ГПК във връзка с чл. 535 ТЗ сумата от 15000,00 лв. (петнадесет хиляди лева) по Запис на заповед, издаден на 15.09.2019 г., във връзка с които е издадена заповед за изпълнение в заповедно производство по ч.гр.д.№ 20780 от 2022 г. на СРС, 120 състав и законна лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК - 18.04.2022 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Е. Р. Ц. с ЕГН ***** и адрес гр. София, ЖК., бл.223А, вх.Е, ет.5, ап.104 да заплати на М. Г. А. с ЕГН ***** и адрес гр. Банкя, ул. „Несебър“ № 1, сумата от 2265 (две хиляди двеста шестдесет и пет лева) за разноски в исковото и заповедното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва от двете страни в двуседмичен срок от получаване на препис от същото, пред СГС, с въззивна жалба.

Съдия при Софийски районен съд: _____

